

TEMPELHERRERNE SKAT

Erling Haagensen

ERLING HAAGENSEN

Tempelherrerernes Skat

TEMPELHERRERNES SKAT

Copyright ©

The right of Erling Haagenen to be identified as copyright holder of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Indhold

Arven	9
Tempelherrene	35
Bernhard af Clairvaux	65
Eskil.....	81
Den Baltiske Mission	93
Tempelherrenes Skat	109
Konklusion	137
Den geometriske nøgle.....	153
Gralen blev båret af tre borde.....	187
Bibliografi	214

*Med tak til
de mange, der gennem årene på forskellig vis
bidrog til at denne bog kunne realiseres.*

*En særlig tak til:
Institutionen Documents of Evolution Danmark,
Hanne Dalgas Christiansen, Leif og Sofia Ekstrøm,
Finn Harteg, Niels Lind, Ole Lind, Finn Ole Sonne Nielsen,
Jan Petersen, James Smith og Hanne Risgaard.
Og til Henry Lincoln, min gode ven og samarbejdspartner siden 1992,
hvis livslange research i Rennes-le-Château mysteriet
har skabt det grundlag, som mysteriet nu hviler på.*

Tilgnet alle som søger

Den visigotiske alterpille, som Béranger Saunière efter sigende finder to kodede pergamenter i, flytter han uden for kirken. Han vender den på hovedet og skriver "MISSION 1891" - året, hvor han pludselig kommer til penge.

Arven

Da præsten François Béranger Saunière dør den 22. januar 1917 - tre måneder før sin 65-års fødselsdag - efterlader han et mysterium.

Béranger Saunière blev i 1885 udnævnt til præst i den lille, franske landsby Rennes-le-Château med 298 indbyggere. Præstelønnen var yderst beskedent. Men i 1891 sker der noget, der fuldstændig forandrer hans tilværelse.

Fra den ene dag til den næste bliver Saunière umådelig rig - og han tilbringer resten af sit liv i luksus.

Det siges, at han fandt en skat.

Han ville restaurere kirken, og det siges, at da han løfter alterbordet af granit af, viser det sig, at den ene af to granitpiller,

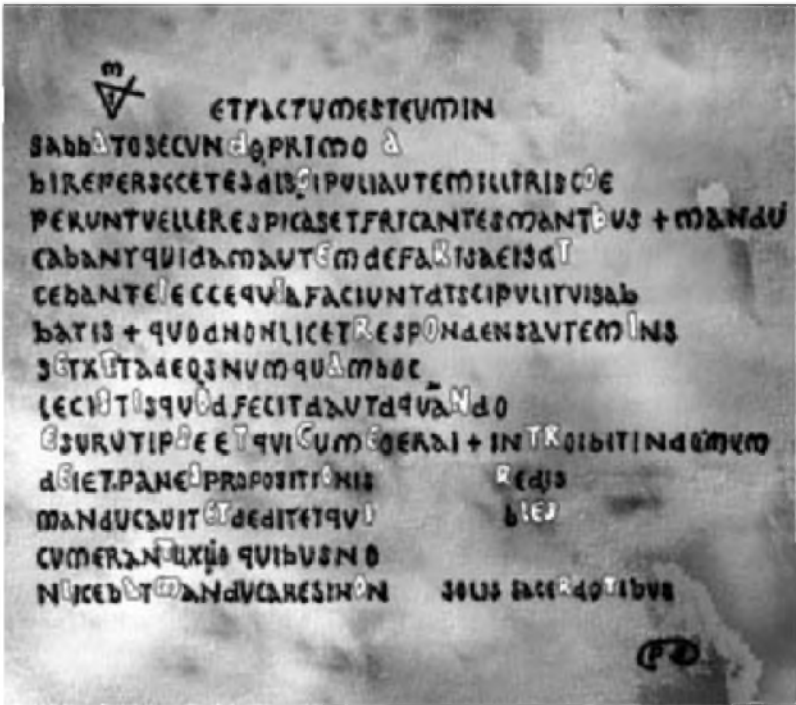
*Béranger Saunière bygger blandt andet denne luksusvilla.
Her ses han selv sammen med sin husholderske.*

der havde båret alteret, har et hulrum - og i hulrummet ligger nogle gamle pergamenter.

Saunière fik adgang til en betydelig sum penge i 1891. Han lod opføre en kæmpe luksusvilla, lod bygge et vandtårn der forsynede landsbyen med rindende vand, lod den lange vej fra hovedvejen op til landsbyen asfaltere, dekorerede den lille landsbykirke med en overdådighed af glasmosaik, statuer, malerier og relieffer - og resten af sit liv lever han en luksuriøs tilværelse med mange rejser.

Hvor hans rigdom kommer fra, er imidlertid stadig et mysterium.

I Béranger Saunières egen levetid var der ingen udenfor hans omgangskreds, der interesserede sig for mysteriet. Men i midten af 1960-erne - mere end 40 år efter hans død - begynder historien om den hule alterpille og pergamenterne at sive ud til medierne. Den historie skal vise sig at indeholde en symbolik - et skjult lag af informationer - som ingen tidligere har været opmærksom på.

Det første af de to pergamenter, Béranger Saunière efter sigende fandt i den hule altersøjle, indeholder en tekst fra Biblen. Men visse bogstaver er hævet over linien - og når de sættes sammen, fremkommer der et budskab.

Også det andet af pergamenterne indeholder et kodet budskab. Men denne gang er dechifreringen så kompliceret, at det ikke ville være muligt uden en nøgle. Nøglen befinder sig i teksten på en gravsten på kirkegården

Ved at flytte fokus fra det konkrete til det abstrakte - fra det faktuelle til metaforen - fra det reelle til det symbolske - får historien om Béranger Saunière og hans "skat" en ny dimension, en ny mening - og en helt anden betydning.

Men før vi når dertil er der en lang og snørklet vej foran os. En vej som blandt andet fører os næsten fire tusinde år tilbage i historien - som fører os til Middelalderen med fokus på den sagnomspundne ridderorden Tempelherrenerne - som to gange vil føre os dybt under jorden i Jerusalem - og som sluttelig vil føre os op til vor egen tid med spørgsmål af vidtrækkende konsekvenser.

Vi skal begynde mysteriet med en kort gennemgang af historien om Béranger Saunière¹.

TIL DAGOBERT II OG SION....

Da historien kommer til offentlighedens kendskab, bliver der fremvist kopier af de to pergamenter, Béranger Saunière skulle have fundet i den hule søjle. (se side 11)

Det ene pergament indeholder en bibeltekst på latin. Det drejer sig om beskrivelsen af den begivenhed, hvor Jesus på en sabbat går med sine disciple i en kornmark - og begynder at plukke aks og spise. (Pergamentets tekst er en sammenskrivning fra flere bibelsteder: Matthæus 12: 1-8, Markus 2: 23 - 28, og Lukas 6: 1 - 11).

Pergament nummer to indeholder ligeledes en latinsk tekst fra Biblen: om Maria Magdalene, som salver Jesu fødder (fra Johannesevangeliet, kapitel 12: 1 - 11).

Begge pergamenter viser sig imidlertid at indeholde kodede meddelelser. I det første pergament er en række bogstaver hævet over linien - og læses de i sammenhæng, lyder budskabet - ikke på latin, men på fransk:

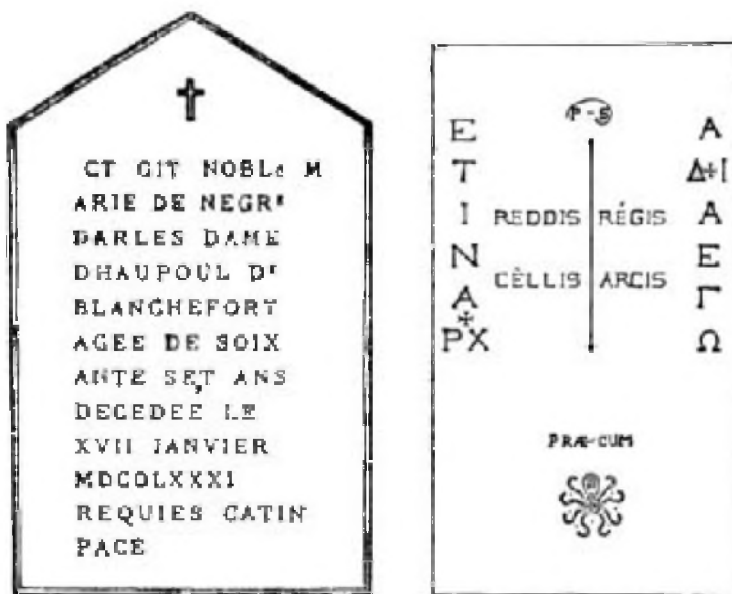
"A Dagobert II roi est a Sion est ce tresor et il est la mort".

"Denne skat tilhører Dagobert II og Sion og han er død der." (Slutningen, „il est la mort“, kan også oversættes med: „det er døden“).

Lige så enkel, koden er i det første pergament - lige så

kompliceret viser det sig, at budskabet er skjult i pergament nummer to. For at finde nøglen, må vi ud på den lille kirkegård ved siden af Saunières kirke. Nøglen til koden gemmer sig på en gravsten fra 1781 over Marie de Blanchefort - sidste efterkommer af Bertrand de Blanchefort - berømt stormester i den legendariske ridderorden Tempelherrene (læg mærke til Bertrand de Blanchefort - han kommer til at spille en væsentlig rolle i vores mysterium).

Gravstenen findes ikke mere. Béranger Saunière havde omhyggeligt fjernet inskriptionen - og senere er stenen blevet slået i stumper af ihærdige skattejægere. Men inden Saunière slettede indskriften, var stenen til alt held blevet tegnet op af en historiker - og stenens tekst findes derfor stadig tilgængelig. Hele gravstenens tekst skal bruges som kodeord for at få budskabet frem fra pergamentet.²

Dette er teksten på Marie de Blancheforts gravsten. Hun er den sidste efterkommer af Tempelherrenes stormester Bertrand de Blanchefort – og som vi skal se, spiller Bertrand de Blanchefort en af de mest betydningsfulde roller i dette mysterium. Det er næppe tilfældigt, at koden til pergamenterne findes på en gravsten over Blanchefort-familien.

Men selv efter denne yderst komplicerede fremgangsmåde, kommer der en tekst frem, der kun er delvis forståelig. I dansk oversættelse lyder teksten:

„Fårehyrde ingen fristelse at Poussin Teniers vogter nøglen fred DCLXXXI (681) ved korset og denne Guds hest tilintetgør jeg denne vogterens dæmon ved middag blå æbler.“

Ved nærmere analyse viser teksten sig at give mange spændende spor og afsløre interessante sammenhænge³ - men ingen har endnu formået at afdække den fuldstændige betydning - hvis der altså er nogen.

I denne bog vil jeg ikke gå længere ad de stier, der allerede er trådt, men henvise til den eksisterende litteratur om emnet - og til de mange sider, der findes på Internettet.

Men - i stedet for at fortabe sig i spekulationer omkring betydningen af det skjulte budskab, viser det sig at være mere vigtigt at se på det overordnede:

1. Pergamenter med kodede budskaber.
2. En henvisning til en skat som tilhører Dagobert II og Sion.
3. En gravsten over en efterkommer af Bertrand de Blanchefort - forhenværende Stormester i den legendariske Tempelherreorden.
4. Bibelteksten, som pergamenterne gengiver.

Disse ingredienser skal vise sig at være de spor, der til sidst vil bringe en logisk sammenhæng i det store mysterium.

DAGOBERT II

Ifølge koden i pergamenterne skulle Saunières skat tilhøre Dagobert II og Sion. Hvem er denne Dagobert II?

Han er den sidste regerende konge af en meget bemærkelsesværdig kongeæt: Merovingerslægten.

Slægtens historie fortaber sig i det dunkle. Forfaderen Mérovée (Merovech eller Meroveus) er en blanding af sagn og historie. Ifølge sagnet havde Mérovée to fædre. Efter at hans mor var blevet gravid, tog hun en svømmetur - og her blev hun forført af en uidentificeret havskabning, som også gjorde hende gravid. Sagnet fortæller, at da Mérovée blev født, rullede der

Dagobert II – den sidste regerende Merovingerkonge.

således i hans årer to slags blod - en frankisk herskers blod og et mystisk havuhyres blod.

Historien fortæller, at en frankisk høvding, som skulle være en søn af denne første Mérovée, blev Frankernes konge i år 448.

Merovingerne blev kendt som "de langhårede konger". Fra Biblen kender vi historien om Samson, hvis kræfter sad i hans lange hår. Det er ikke tilfældigt at nævne Biblen her - for det har været fremført, at Merovingernes "frisur" er Nazaræernes traditionelle hårpragt. Nazaræerne var en særlig jødisk sekt - og

kommentatorer har hævdet, at det var den sekt, Johannes Døberen og Jesu bror Jakob tilhørte - og muligvis Jesus selv. Det moderne arabiske ord for kristne er "*Nasrani*". Koranen refererer til kristne som Nasara eller Nazara, der er en variation fra det hebræiske "*Nozrim*" - et navneord i flertal, der er afledt af betegnelsen "*Nazrie ha-Brit*" - Pagtens Vogtere. Denne betegnelse blev brugt om Essenernes samfund ved Qumran. Det hævdes videre, at Merovingerne gennem Jesu slægt nedstammer i lige linie fra Kong David.⁴

Her er det vigtigt at gøre opmærksom på, at det i denne forbindelse ikke har nogen betydning, hvad jeg eller læseren måtte tro eller mene. Det ligger langt uden for denne bogs opgave at diskutere den endelige sandhed. Men for at trænge ind i det mysterium, vi er nu er i gang med, har det betydning at registrere, hvad andre måtte have troet - for dermed at opnå en indgang, der kan bringe forståelse for mærkelige begivenheder - og forklare hidtil uforståelige handlinger.

Et særlig bemærkelsesværdigt træk ved Merovingerne var, at sønner af Merovingerkongerne ikke blev *udråbt* til konger.

Den ældste søn blev pr. automatik konge, når han fyldte 12 år. Magten blev antaget som en hellig ret - altså en nedarvet ret. Det var også ejendommeligt for Merovingerne, at de herskede - men de regerede ikke. Regering og administration var overladt til en embedsmand med titlen Majordomus⁵. Denne politisk risikable konstruktion blev, som vi skal se, årsag til slægtens fald fra tronen.

Merovingernes storhedstid blev indledt da Klodevig besteg Frankernes trone i år 481- og valgte Paris til sin hovedstad. Klodevig var gift med den burgundiske kongedatter Klotilde. Den burgundiske kongeslægt var altså indgift i Merovingerne - og det er rimeligt at forestille sig, at slægtskabet går længere tilbage end Klodevig, når man tager de kendte regler for kongelige ægteskaber i betragtning. Vi skal snart se den store betydning, Burgunderne spiller i vores mysterium.

Dagobert II blev som nævnt den sidste regerende Merovingerkonge. Slægtens fald fra tronen var et forræderi, udført af Dagobert II's "majordomus", Pepin den Korte, i ledtog med den katolske kirke.

Under en jagt dagen før juleaften, 23. december 679, blev Dagobert II myrdet - en lanse gennemborede hans krop og naglede ham til et træ. At det både var mord og forræderi, skyldes at den katolske kirke var indblandet. Kirken havde ved Klodevigs dåb i Reims i 496 indgået en hellig pagt med Merovingernes slægt, som skulle sikre dem tronen ved arv.

I stedet genererede kirken efter mordet på Dagobert II et nyt dynasti af franske konger "Karolingerne" - med navn efter Pepin's far, Carolus Martel. De havde imidlertid ikke automatisk arvelig ret til tronen, sådan som Merovingerne havde haft - "Karolingerne" skulle modtage kronen af Paven. Manøvren sikrede således den katolske kirke den overordnede, verdslige magt.

"Skatten" i Rennes-le-Château tilhører ifølge det skjulte budskab i pergamenterne "Kong Dagobert II og Sion". Sion er navet på Kong Davids by i Jerusalem. Pergamentets tekst kunne således hentyde til den arv, som Dagobert II - i lige slægtlinie efter Kong David - har sin familiemæssige ret til - men som han og hans efterkommere er blevet snydt for.

Dette ville naturligvis være uden betydning, hvis Dagobert II ikke har nogen efterkommere - hvilket var, hvad den katolske kirke må have troet. Ifølge deres tilgængelige oplysninger var den eneste arvtager efter Dagobert II hans nevø Childeric. Pepin havde sørget for, at Childeric blev holdt indespærret i et kloster, hvor han døde fire år efter mordet på Dagobert. Pepin og kirken måtte således være i den tro, at den slægt, der påstod sig at være Kong Davids efterkommere - og derfor som "præstekonger" måtte regnes for at stå over Paven - nu var uddød.

Men her kommer Rennes-le-Château - Béranger Saunière's landsby - ind i billedet. Byen hed tidligere Rhedea - og hertil blev Dagobert's ukendte, yngste søn Sigebert bragt i sikkerhed hos sin mor. At Merovingernes direkte linie ikke uddøde med Dagobert II synes at have været en yderst velbevaret hemmelighed indtil Napoléon i 1796 - nøjagtig 1.300 år efter Klodevigs pagt med den katolske kirke - begyndte at interessere sig for Merovingerne. En vis Abbé Sieyès skulle have opfordret ham til at gifte sig med Joséphine, fordi hun tidligere havde været gift med en af Merovinger-dynastiets efterkommere, Alexandre de Beauharnais. Napoléon adopterede hendes to børn, som mentes at have Merovingernes blod i årerne.⁶

Dagobert II's søn Sigebert blev greve af Razès og efterfulgte dermed sin bedstefar, Visigoteren Bera II. Den genealogiske linie fortsætter herefter gennem 400 år direkte op til Godefroy de Boullion, konge af Jerusalem i 1099.⁷

(Det skal igen understreges, at disse slægtsforhold ikke kan siges at være bevist. Men om det rent faktisk forholder sig således er i den forbindelse ligegyldigt, når det afgørende er, at nogen har troet på det - og handlet derefter).

Vi skal se lidt nærmere på Godefroy de Boullion.

I 1095 - godt 400 år efter mordet på Dagobert II - indkaldte Pave Urban II til verdens første korstog. Formålet var at bringe Jerusalem under kristen kontrol. Fyrsterne i det kristne Europa stillede deres soldater til Pavens rådighed, og i 1099 kunne byen udråbe sin første kristne konge, Godefroy de Boullion. Hvis de genealogiske dokumenter taler sandt, nedstammer Godefroy de Boullion - gennem Jesu egen slægt - direkte fra Kong David. Davids slægt var således tilbage på tronen i Jerusalem.

Ved korsfæstelsen fik Jesus hæftet et skilt på korset med bogstaverne INRI – dermed fik korset en ekstra lille arm.

Som hertug af Lorraine førte Godefroy de Boullion det særlige Lorraine-kors i sit våben. Dermed tilkendegiver han at være religionens beskytter.

Godefroy var adelig. Han var hertug af Lorraine - et hertugdømme, der ligger nabo til Burgund. Vi skal snart se, at begivenhedernes centrum kommer til at befinde sig i dette landskab. Det er værd at bemærke, at Godefroy's adelige våben var Lorraine-korset. Det er et almindeligt, latinsk kors, hvor der er føjet en ekstra, kort vandret arm ind oven over korsets vandrette bjælke. Ifølge traditionen fik Jesu kors denne form, da der blev skrevet en tekst over hans hoved: INRI: *Iesus Nazarenus Rex Iudeorum* - *Jesus Nazaræeren, Jødernes Konge*. Dette

specielle kors er også kendt som symbolsk at være *ærkeenglenes kors*. Mens almindelige engle var menneskets beskyttere, var ærkeenglene religionens beskyttere⁸.

Det ser ud til, at hertugen af Lorraine, ved at bruge dette specielle kors, refererede til sin arvelige ret - ikke alene til tronen i Jerusalem - men også til at være Kristendommens beskytter. Det vil sige, at han udtrykte sin arvemæssige ret til den funktion, Paven udfører. I den forbindelse er det værd at bemærke, at Lorraine-korset under Anden Verdenskrig blev brugt som symbol for den hemmelige, franske modstandsbevægelse, der tog kampen op mod jødehaderen Hitler.

Selv om Godefroy *de facto* var udnævnt til Jerusalems konge, nægtede han at acceptere kongetitlen. "Hvordan kan jeg bære en kongekrone, hvor min frelser bar en tornekrone", skal han have sagt. Tornekronen var ment som en hån mod Jesus og hans retmæssige arvelige krav på kongetronen i Jerusalem. Med sin udtalelse anerkender Godefroy i virkeligheden, at ikke han selv, men Jesus er den første kristne konge i Jerusalem.

I stedet for kongetitlen valgte Godefroy de Boullion titlen: "*Advocatus Sancti Sepulchri*" - den Hellige Gravs Forsvarer. Foruden det konkrete budskab i denne titel er der indeholdt en stærk symbolik, som knytter sig til de skjulte lag i vores mysterium - hvilket vi snart skal se.

DEN HELLIGE GRAV

Den hellige grav i Jerusalem omtales flere steder i Biblen. Det er den grav, Jesus bliver lagt i efter korsfæstelsen. Biblen siger:

Mattæus 27:57-60

Men da det var blevet aften, kom der en rig mand fra Arimatæa, der hed Josef, og som også var blevet en discipel af Jesus. Han gik til Pilatus og bad om at måtte få Jesu legeme, og Pilatus befalede, at det skulle udleveres. Så tog Pilatus Jesu legeme og og svøbte det i et rent lagen og lagde det i den nye grav, som han havde ladet hugge ud i klippen til sig selv.

Johannes 19:38-41

Josef af Arimatæa, som var discipel af Jesus, men hemmeligt, af frygt for jøderne, bad derefter Pilatus om at måtte tage Jesu legeme ned, og det tillod Pilatus. Josef kom så og tog Jesu legeme ned. Også Nikodemus kom - det var ham, som tidligere var kommet til Jesus om natten - han medbragte en blanding af myrra og aloe, omkring 100 pund. Så tog de Jesu legeme og viklede linnedklæder om det sammen med de vellugtende salver, som det er skik hos jøderne ved begravelse. På det sted, hvor Jesus var blevet korsfæstet var der en have, og i haven var der en ny grav, hvor der endnu ikke havde været lagt nogen.

Lukas 23:50-53

Og se, der var en mand ved navn Josef, medlem af Rådet og en god ven og retfærdig mand, som ikke havde samtykket i det, de andre havde besluttet og gjort; han var fra Arimatæa, en jødisk by, og han ventede Guds rige. Han gik til Pilatus og bad om at få Jesu legeme. Så tog han det ned, svøbte det i et lagen og lagde det i en klippegrav, hvor der endnu ikke havde ligget nogen.

Markus 15:42-47

Og da det var blevet aften og det var forberedelsesdag, det vil sige dagen før sabbat, kom Josef fra Arimatæa, et fornemt rådsmedlem, som også ventede Guds rige. Han dristede sig til at gå ind til Pilatus og bad om at få Jesu legeme. Pilatus undrede sig over at Jesus allerede var død og tilkaldte officeren og spurgte ham, om Jesus havde været død længe. Da han havde fået det bekræftet af officeren, overlod han liget til Josef. Han købte et lagen og tog ham ned, svøbte ham i lagenet og lagde ham i en grav, som var hugget ud i klippen. Og han væltede en stor sten for indgangen til graven. Men Maria Magdalene og Maria, Joses' mor, så hvor han blev lagt.

Her ser vi, at det først og fremmest er to personer: Josef af Arimatæa og Nikodemus, der sørger for Jesu begravelse. Det er ejendommeligt, fordi det ifølge jødiske traditioner er familiens forpligtelse - og vi ved, at Jesu mor, Maria, er til stede ved korsfæstelsen. Men når ikke det er hende, skulle man i det mindste have forventet, at det var én blandt Jesu 12 nærmeste disciple, der ville udføre denne opgave i respekt for mesteren. I stedet er det personer, vi praktisk taget ikke har hørt om

tidligere i forbindelse med Jesus.

Og dog. Nikodemus har vi hørt om.

Biblen har tidligere oplyst, at Nikodemus - lige som Josef af Arimatæa - er medlem af jødernes råd. Det er altså to medlemmer af det råd, der netop har bragt Jesus for Pilatus og bedt om hans dødsdom, der nu viser sig at være så nært knyttet til ham, at de vil forestå hans begravelse.

Men vi ved mere om Nikodemus.

Han er ved en tidligere lejlighed kommet til Jesus om natten. Åbenbart kan han af personlige grunde ikke opsøge Jesus om dagen - hvilket måske skyldes netop det faktum, at han er medlem af Jødernes råd, Sanhedrinen.

Om mødet med Jesus siger Biblen (Det følgende er uddrag fra Johannes 3:1-21)

Han kom til Jesus om natten og sagde til ham: "Rabbi, vi ved du er en lærer, der er kommet fra Gud, for ingen kan gøre de tegn, du gør, uden at Gud er med ham?"

Men i stedet for at besvare, hvad der tydeligvis er et spørgsmål fra Nikodemus - og bekræfte Nikodemus i hans antagelse om, at Jesu handlinger sker med kraft fra Gud - gør Jesus noget helt andet:

Jesus svarede ham: "Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige".

Hvordan kan det være et svar på Nikodemus spørgsmål om, hvor Jesus har sin kraft fra?

At *se Guds rige* kunne være et symbol på en særlig okkult indsigt. I så fald siger Jesus, at den kraft, han er i besiddelse af, kommer gennem at "blive født på ny". Men Nikodemus forstår det tydeligvis ikke - han er nu helt forvirret:

Nikodemus sagde til ham: "Hvordan kan et menneske fødes, når det er gammelt? Det kan da ikke for anden gang komme ind i sit mors liv og fødes?"

Nu prøver Jesus så at forklare, hvad han mener: Han giver en lang, allegorisk forklaring om det at blive født igen - ikke rent materielt - men en fødsel "af vand og ånd". Jesus giver

her i virkeligheden en detaljeret beskrivelse af den rituelle "genfødsel" ved "indvielse" - og da Nikodemus - der som medlem af Sanhedrinen burde være en af landets mest lærde mænd - stadig ikke forstår, håner Jesus ham:

Du er lærer i Israel og forstår ikke det?

Og så giver Jesus en endnu længere forklaring, denne gang indeholdende den betydningsfulde forskel mellem det fysiske og det metaforiske lys og mørke - en tankegang, vi i dag genfinder i frimurernes indvielsesritualer.

Biblen fortæller ikke, om Nikodemus nu forstår budskabet - og bortset fra en lille episode, hvor Nikodemus taler til forsvar for Jesus overfor Sanhedrinen (Johannes 7:50-52) hører vi ikke mere om ham, før han til sidst - i forbindelse med begravelsen - pludselig afsløres som en af Jesu hemmelige disciple. Jesu organisation viser sig altså at være delvis hemmelig - og to af medlemmerne af selve Sanhedrinen - Josef og Nikodemus - tilhører åbenbart den hemmelige, inderste kerne i organisationen.

Biblen forklarer som nævnt ikke, hvordan Nikodemus er blevet en hemmelig discipel. Men at han tilhører den inderste, hemmelige kerne omkring Jesus har vi fra en anden kilde fra 1700-tallet, hofprædikant Johann August von Starck fra Wismar.

Starck var professor i teologi, vidt berejst, højt uddannet og respekteret i akademiske kredse. Desuden er han berømt for sine studier i orientalske sprog. I 1767 proklamerer han åbenlyst, at han desuden er højtstående præst i Tempelherreordenen.

Eftersom ordenens medlemmer blev arresteret i 1307 og anklaget for blasfemi, hvorefter ordenens sidste stormester, Jacobus Burgundius de Molay, blev brændt på bålet i 1314 og ordenen derefter opløst - så er Starcks påstand ikke så lidt sensationel. Men Starck hævder ufortrødent i 1767 at ordenen stadig eksisterer som en hemmelig orden.

Pave Alexander III havde i 1172 autoriseret at Tempelherreerne udnævner deres eget klerikat, det vil sige deres egne præster. Ifølge Starck var klerikatet efterkommere af kannikerne ved den

Hellige Gravs Kirke i Jerusalem. De kaldte sig selv "Forbundet af Riddere Canonici ved Den Hellige Grav i Jerusalem af vor Herre Jesu Kristi Hellige og Fattige Tempelorden". Starck hævder i 1796, at dette klerikat stadig eksisterer og han genetablerer det nu tilsyneladende åbent som en særlig del af Frimurerbevægelsen under navnet Starcks Klerikat.⁹

I følge Starcks hemmelige dokumenter, der efter sigende skulle befinde sig i Den svenske Frimurerordens bibliotek i Stockholm, var Josef og Nikodemus de to disciple, der i al hemmelighed stod Jesus nærmest.

Ifølge Starck var Jesu organisation bygget op efter en model af cirkler inden i cirkler - og hver cirkel bestod af tre personer. De to højst indviede, Josef og Nikodemus, udgjorde - sammen med Jesus - den inderste cirkel.

Ifølge Starck er indvielsen af tre personer i den næste cirkel beskrevet i Biblen. Det sker i den ejendommelige tekst, der benævnes "forklarelsen på bjerget".

Markus 9: 2- 4

Seks dage efter tog Jesus Peter, Jakob og Johannes med sig og førte dem op på et højt bjerg, hvor de var helt alene. Og han blev forvandlet for øjnene af dem, og hans klæder blev skinnende hvide, meget hvidere end nogen på Jorden kan blege dem. Og Elias kom til syne for dem sammen med Moses, og de talte med Jesus.

Det er ikke Moses og Elias, de tre disciple ser på bjerget sammen med Jesus, siger Starck. Det er i virkeligheden Josef og Nikodemus. Forklaringen på den mærkelige scene er ifølge Starck, at de tre disciple gennemgår indvielsesritualet - og som tidligere indviede er det nødvendigt, at Josef og Nikodemus er til stede. Jesu hvide klæder er en anderledes hvid farve end den jordiske. I virkeligheden et udtryk for det særlige, metafysiske "lys". Det, vi får beskrevet, er ifølge Starck de tre disciples "rituelle genfødsel", hvorved de "får adgang til lyset og hemmeligheder om frigørelsen fra materiens bånd, får anvist en praktisk vej til frelse og til hvordan mennesket kan bruge sin frigjorte, guddommelige kraft til glæde, til at blive herre over naturen og den åndelige verden - og til at finde indgangen til

en ny himmel og jord"¹⁰

Ifølge Starcks hemmelige dokumenter går organisationen betydeligt længere tilbage end Jesus. Den stammer helt tilbage fra Noah. Biblens patriarker regnes blandt bærerne af den hemmelige visdom. Moses, Josva, David og Salomon er alle eksempler på indviede personer, der besad viden om tingenes inderste, magiske væsen.

Dele af denne viden var til stede hos det ægyptiske præsteskab og hos Pythagoræerne i Grækenland. Men det rene, skære og klareste lys fandtes - ifølge Starck - hos et samfund, der i de sidste århundreder før Kristus boede i byen Qumran ved Det Døde Hav. Det er Essenerne - ifølge Starck - et hemmeligt broderskab blandt jøderne. I dette broderskab var Johannes Døberen blevet optaget og senere valgt til Stormester. Ved Johannes Døberens død overgik stormesterskabet til Jesus.

Starcks klerikale akter fortæller videre, at disciplen Johannes syv år efter Jesu død stifter et hemmeligt forbund med det formål at bevare denne Kristendommens hemmelige lære - beskytte den mod at blive misbrugt - og kun åbenbare den for gradvist indviede personer. Ifølge Den svenske Frimurerordens dokumenter har dette hemmelige broderskab eksisteret frem til vor egen tid - først i en periode som præsteskabet, kannikerne, ved den Hellige Gravs kirke i Jerusalem, senere som den legendariske Tempelherre-orden - og endelig - op til i dag - som Frimurer-ordenen.

Dette skal vi se nærmere på senere.

Nu skal vi tilbage til Jesu grav.

Ovenstående kan til dels forklare, hvorfor det bliver Josef og Nikodemus, der påtager sig begravelsen af Jesus. Men endnu mere forståeligt bliver det, hvis vi accepterer en forklaring, som visse kommentatorer fremlægger. Ifølge den var Josef i virkeligheden Jesu yngre bror.¹¹

Den katolske kirke har dyrket Jesu mor som Jomfru Maria - og derfor kan det være svært for mange kristne at forestille sig, at Jesus havde brødre og søstre.

Ikke desto mindre er det dét, Biblen gentagne gange fortæller os. Gennem testamenterne bliver Jesus refereret til som Marias

førstefødte - hvilket ville være overflødigt, hvis hun var hans eneste barn. Der er desuden en række direkte referencer til Jesu brødre og søstre. I virkeligheden har alle fire evangelister klart omtalt dem.

For eksempel:

Mattæus 12:46-47

Endnu mens Jesus talte til folkeskarerne da stod hans mor og hans brødre udenfor og forsøgte at få ham i tale. Og der var en, der sagde til ham "Se, din mor og dine brødre står udenfor og vil tale med dig."

Mattæus 13:54-56

Og han kom til sin hjemby og underviste dem i deres synagoge, så de blev slået af forundring og spurgte: "Hvorfra har han denne visdom og kraften til at gøre mægtige gerninger? Er det ikke tømrerens søn? Hedder hans mor ikke Maria og hans brødre Jakob og Josef og Simon og Judas? Bor alle hans søstre ikke her hos os?"

Markus 6:3-4

Er det ikke tømreren, Marias søn og bror til Jakob og Joses og Judas og Simon? Bor hans søstre ikke her hos os?

Lukas 8:19-20

Jesu mor og hans brødre kom til ham, men de kunne ikke nå hen til ham for folkeskaren, og der gik bud til ham: "Din mor og dine brødre står udenfor og vil se dig."

Johannes 7:2-6

Jødernes fest, løvhyttefesten, var nær. Hans brødre sagde da til ham: „Tag herfra og gå til Judæa for at dine disciple også kan se de gerninger, du gør. Der er jo ingen, der gør noget i hemmelighed, når han vil frem i offentligheden. Når du gør sådanne ting, så vis dig for verden" for ikke engang hans brødre troede på ham.

På trods af, at Jesus har brødre og søstre, var hans mor alligevel jomfru hele sit liv. Også det er der en logisk forklaring på. Det har været fremhævet, at den royale jødiske tradition stillede ganske bestemte krav til indgåelse af ægteskab

mellem retmæssige arvinger til tronen. På grund af de særlige spådomme, der knytter sig til arvefølgen, blev der ved ægteskabets indgåelse draget omsorg for, at det førstefødte barn blev født i Jomfruens tegn. Selvfølgelig kunne man ikke sikre, at den førstefødte altid blev et drengbarn - men ved hjælp af ritualer omkring ægteskabets indgåelse blev der sørget for, at graviditeten indtrådte på et tidspunkt, så den førstefødte kom til verden i Jomfruens tegn. Disse royale ritualer synes at have omfattet Marias forældre, Anna og Joachim - og Maria var følgelig Jomfru.¹²

Ifølge de ovenstående bibelcitater havde Jesus en yngre bror ved navn Josef - og det er ifølge visse iagttagere denne Josef - ikke med tilnavnet men med den familiære titel Arimatæa, hvilket betegner hans status som familiens økonomisk ansvarlige - der er den indviede, hemmelige discipel, der sammen med Nikodemus opfylder den familiære pligt at begrave Jesus - i familiens nyligt indrettede gravsted, hugget ud i klippen.

HELENA

Og nu springer vi så i historien. Et lille halvt århundrede senere bliver Jerusalem bogstavelig talt jævnet med jorden, da romerne effektivt nedkæmper den jødiske opstand. Der bliver praktisk taget ikke "sten på sten" tilbage af byen.

Romerne bruger senere hele området omkring graven som stenbrud. Derefter bliver området fyldt op i forbindelse med bygningen af et romersk torveanlæg. Der bygges senere et tempel for Afrodite, og i den forbindelse bliver der lavet en 4,5 meter dyb opfyldning med jord oven på graven. Graven er væk - og det er et stort spørgsmål, om nogen i de følgende århundreder kan have bevaret viden om, hvor den befinder sig - med mindre, naturligvis, nogen skulle have en ganske særlig interesse i denne grav.

Næsten 300 år efter Jesu begravelse kommer Helena, mor til den romerske kejser Konstantin den Store, til Jerusalem. Historien fortæller, at hun i en åbenbaring så, hvor Jesu grav

var. Hun lod graven fritlægge, og kejser Konstantin bygger en kirke over den - Basilica Passiones vel Sancti Sepulchri - Den hellige Gravs Kirke, som blev indviet år 336 - ti år efter Helenas "åbenbaring".

Det er denne kirke Starcks klerikale akter omtaler. Det er præsteskabet, kannikerne, ved denne kirke, som i følge de hemmelige dokumenter skulle have bevaret hemmelighederne om "genfødslen" - hvordan man "får adgang til lyset, en praktisk vej til frelse og til hvordan mennesket kan bruge sin frigjorte, guddommelige kraft til glæde, til at blive herre over naturen og den åndelige verden - og til at finde indgangen til en ny jord og en ny himmel".

Og det er graven i denne kirke, som en påstået efterkommer af Jesus, Godefroy de Boullion - ved de kristne korsfareres erobring af Jerusalem i 1099 - lader sig udråbe til beskytter af - i stedet for at tage den kongetitel, som synes at være hans arvemæssige ret.

Hvad er det så, der gør denne grav til noget særligt?

Helena og hendes søn gjorde den til noget særligt. Efter bygningen af den Hellige Gravs Kirke, har det været Kristendommens måske største helligdom. Derfor er der ikke umiddelbart noget mærkeligt i, at Godefroy de Boullion lægger stor vægt på at være gravens beskytter.

Men der er her - som i resten af det mysterium, vi er i gang med at afdække - en skjult understrøm - en tråd af begivenheder og sammenhænge, som ikke umiddelbart ses på overfladen - som konstant holdes i det skjulte, men alligevel på subtile måder antydes - og som ofte på en langt mere logisk måde kan forklare de motiver, der er drivkraften bag historiens handlinger.

Der er to interessante oplysninger, der skal kombineres, for at finde denne understrøm omkring Jesu grav.

Den første har at gøre med Helena's "åbenbaring". Det er i dag accepteret blandt forskere, at den grav, Helena fandt, er den rigtige.¹³ Men det er temmelig ejendommeligt, at den romerske kejsers mor, på en rejse til Jerusalem, kunne udpege den nøjagtige position af en udhugget hule i klippen i et område, der havde været begravet under fire en halv meter

jord i næsten 300 år.

Det er værd at lægge mærke til, at Helena's rejse til Jerusalem finder sted umiddelbart efter at hendes søn Konstantin - ved at besejre kejser Licinius i 323 - havde fået magten over Palæstina. Det rejser det spørgsmål, om hendes formål med rejsen i virkeligheden var at få graven frilagt - efter at hun gennem sin søn var sikret uhindret adgang til området.

Til støtte for denne tanke taler, at Helena tilsyneladende var en efterkommer af Jesu bror, Josef af Arimatæa.

Før hun blev gift med Konstantin den Stores far, Konstantin I, var Helena prinsesse Elaine af Camulod, datter af den engelske Coel II. Gennem forfaderen Kong Lucius var hun derfor en direkte efterkommer af Josef af Arimatæa.¹⁴

Den anden oplysning, der kan bidrage til at kaste lys over mysteriet, er den særlige tradition, der gennem frimureriet er bevaret op til vor tid. Traditionen går ud på at opbevare "skatte" - det vil sige klenodier og hemmelige dokumenter - i familiegraven.

Frimurerne - der gennem kannikerne ved den Hellige Gravs Kirke og senere den legendariske orden Tempelherrerne - påstår sig at være en hemmelig videreførelse af Essenernes hemmelige broderskab, har bevaret denne tradition.

Ifølge frimurerens legender blev Beaujeu, en brorsøn til Tempelherrernes sidste stormester, Jacobus Burgundius de Molay, hemmeligt gjort til stormester. Det skete, mens Molay i fængslet ventede på eksekveringen af sin dødsdom. Ifølge legenderne får Beaujeu adgang til ordenens hemmeligheder, som Molay afslører befinder sig i en kiste under gulvet i Stormestergraven, hvor Beaujeu's onkel, den tidligere Stormester, er begravet - det vil sige i gulvet under krypten i ordenens "kirke", Templet i Paris.

Igen må det understreges, at der er tale om legender. Og igen må det fremhæves, at det væsentlige her er, - ikke om legenden taler sandt, men at nogen har troet på legenden, hvilket har betydning for at forstå bestemte handlinger.

I dette tilfælde har vi et konkret eksempel. Den svenske kong Karl XIII, der i slutningen af 1700-tallet skabte det svenske frimurersystem efter års rejser og studier og indsamling af

Den svenske konge, Karl XIII, var bror til Gustav III, som blev myrdet under aldrig opklarede omstændigheder. Karl XIII stiftede efter årelange studier og researchrejser rundt i Europa Den svenske Frimurerorden - og han lod sig krone til Stormester iført dragt og symboler, der direkte refererer til Tempelherrenes Stormester.

Foto: Frimureri af Sverre Dag Mogstad

hemmelige dokumenter overalt i Europa, gemte kort før sin død ordenens største hemmeligheder - det vil sige et krystalprisme, der efter sigende indeholder blod fra ordenens Stormestre tilbage til Johannes Døberen, ordenens stormesterdragt, dekoreret med yderst betydningsfulde symboler - samt et hemmeligt dokument, der beskriver ordenes hemmelige del af (den i sig selv hemmelige) niende grad - det vil sige beskrivelsen af en hemmelig cirkel af særligt udvalgte brødre - hemmelig selv for de fleste højt indviede frimurere.

Karl fulgte traditionen. Han gemte disse frimurerordenens største hemmeligheder i en kiste i Stormestergraven i Ordenshuset på Riddarholmen i Stockholm kort før sin død i 1818.

Senere flytter Den svenske Frimurerorden til et nyt ordenshus på Blasieholmen og den tidligere ordensbygning bliver overtaget af den svenske Højesteret. I den gamle bygning befinder der sig imidlertid hemmelige ritualrum og en skjult Stormestergrav.

De bliver ved et tilfælde fundet 34 år efter Karl XIII's død af kronprins Karl, den senere Karl XV. Ved en gennemgang af bygningen sammen med to betroede mænd opdager de en hemmelig dør. Døren fører ind til en labyrint og et hemmeligt kapel. I kapellets allerhelligste finder Karl en fire meter dyb grav, den hemmelige Stormestergrav. I bunden af graven finder man en kiste - og den viser sig at indeholde krystalprismet, stormesterdragten og det hemmelige dokument om de største af det svenske frimureris hemmeligheder.¹⁵

Ud fra ovenstående er Den Hellige Grav i Jerusalem ikke alene et af Kristendommens mest betydningsfulde symboler. Den er også "familiegraven" for både Helena og Godefroy de Boullion. „Den Hellige Grav Forsvarer“ - den titel, som Godefroy de Boullion vælger i stedet for sin retmæssige kongetitel - kan på dette grundlag forstås symbolsk som: Beskytter af "familiens skatte".

Helt konkret kan der - i overensstemmelse med traditionen - være gemt betydningsfulde "familiehemmeligheder" - klenodier og hemmelige dokumenter vedrørende Jesu åbenbart delvis hemmelige organisation - i denne grav. Det

er sandsynligt, at disse "skatte" må blive tilbage i Jerusalem, hvis familien - som fremført af andre jagttagere - flygter fra Palæstina under romernes fem måneder lange belejring af byen forud for den fuldstændige destruering i år 70. Det er derfor muligt, at det er de "familieklenodier", Helena vil sikre sig, i

Ved sin død skjulte Karl XIII frimurerens største hemmeligheder i en kiste, som var gemt under gulvet i et hemmeligt rum i Frimurerens tidligere stamhus. Blandt hemmelighederne er et krystalprisme, som efter sigende indeholder blod af Johannes Døberen og samtlige Stormestre i Tempelherreordenen. Som tegn på, at Den Svenske Frimurerorden har dette prisme, bærer ordensbrødre af tiende grad et prisme om halsen.

Foto: Frimureri af Sverre Dag Mogstad

samme sekund familien igen får magten i Jerusalem. Klenodier, som hun efterfølgende betror de nyoprettede kanniker ved den Hellige Gravs Kirke at beskytte.

Men flygter Jesu familie fra Palæstina inden Jerusalems ødelæggelse? Og i så fald - hvor flygter de hen?

I Marseille i Sydfrankrig fejrer man årligt tilbagevendende Maria Magdalenes ankomst. Følger vi den linie af tro og begivenheder, som er kernen i dette mysterium, var hun ifølge denne overbevisning gift med Jesus - og bar hans barn.¹⁶ I Sydfrankrig lå på dette tidspunkt det jødiske fyrstendømme Septimania.¹⁷ Det var således et naturligt tilflugtssted for en familie med det retmæssige arvelige krav på den jødiske trone.

En af hovedbyerne i dette fyrstendømme var Rhedea. Og nu er vi tilbage ved udgangspunktet. Rhedea er det nuværende Rennes-le-Château, præsten Béranger Saunières landsby, hvor kirken er indviet til Maria Magdalena.

Vi er kommet en lang vej omkring siden vi fandt kodeordet i det første af de pergamenter, præsten efter sigende fandt i den

hule søjle i kirkens alter: A Dagobert II et a Sion est ce tresor... Denne skat tilhører Dagobert II og Sion...

Men der er en lille krølle mere, som vi må have med i denne omgang.

Kodeordet, som er en absolut nødvendighed for at tyde det næste, yderst intelligent kodede budskab i pergament nummer to, findes som før omtalt på en gravsten fra 1781 på kirkegården i Rennes-le-Château. Gravstenen, som Béranger Saunière efter sigende omhyggeligt slettede teksten på, var sat over Marie de Blanchefort - sidste efterkommer af Bertrand de Blanchefort.

Bertrand de Blanchefort var en af de mest berømt stormestre i den legendariske Tempelherreorden. Ordenen har allerede spøgt gang på gang i vores mysterium. Vi skal snart se, at ordenen er et af historiens bærende elementer - og Bertrand de Blanchefort har en af hovedrollerne i mysteriet.

Og så er det tid til at se lidt nærmere på den orden, der omtales som en af de mest magtfulde organisationer nogen sinde: Tempelherrerne.

¹ De, der ønsker at fordybe sig yderligere i dette mysterium, kan for eksempel læse "Det Hellige Blod og den Hellige Gral - Mysteriet om Tempelherrerne og Jesu efterkommere" af Michael Baigent, Richard Leigh og Henry Lincoln, Bogans Forlag 1982. Og "Nøgle til det Hellige Mønster - Gâderne omkring Rennes-le-Château" af Henry Lincoln, Bogans Forlag 1998.

² Den yderst komplicerede cifreringsmetode, der er fuldstændig uløselig uden kodeord, er beskrevet i Henry Lincoln's bog "The Holy Place", Jonathan Cape 1991 - appendix one.

³ Se "Det Hellige Blod og Den Hellige Gral" og "Nøgle til det Hellige Mønster" op.cit.

⁴ Se for eksempel "Det Hellige Blod og den Hellige Gral", op.cit og Laurence Gardner, "Bloodline of the Holy Grail - The Hidden Lineage of Jesus Revealed", Element Books Limited 1996.

⁵ Se "Det Hellige Blod og den Hellige Gral" op. cit. side 206.

⁶ Emnet er udførligt beskrevet i "Det Hellige Blod og den Hellige Gral" op. cit.

⁷ Se "Bloodline of the Holy Grail", op. cit.

⁸ Se Carl G. Liungman, Tanketecken. Symbolers semiotik - västerländska ideogram, polaris 1993.

⁹ Sverre Dag Mogstad, Frimureri, Universitetsforlaget Oslo 1994.

¹⁰ Frimureri, op. cit.

¹¹ Bloodline of the Holy Grail. op. cit.

¹² Se Bloodline of the Holy Grail, op. cit.

¹³ Se professor John Strange, The Holy Sepulchre, Scandinavian Journal of the Old Testament, Århus University Press, 1/1999.